

วัตถุประสงค์ ขอบเขตการศึกษา แหล่งข้อมูลและวิธีรวบรวม

I. วัตถุประสงค์และขอบเขตการศึกษา

วัตถุประสงค์ ในประเทศที่มีความเจริญก้าวหน้าทางเศรษฐกิจ ที่ใช้นโยบายเศรษฐกิจแบบทุนนิยม (Capitalism) เช่น สหรัฐอเมริกา อังกฤษ ฝรั่งเศส เยอรมันตะวันตก สวิสเซอร์แลนด์ และญี่ปุ่น เป็นต้น ตลาดทุนของประเทศเหล่านี้จะมีบทบาทอย่างสำคัญในการระดมทุนจากประชาชนในประเทศ และบางส่วนจากต่างประเทศ ไปให้แก่ธุรกิจอุตสาหกรรม เกษตรกรรม และพาณิชยกรรม ตลอดจนถึงการระดมทุนให้แก่รัฐบาลด้วย

ส่วนประเทศไทยแม้ในระยะแรกจะเป็นที่ทราบกันว่าเป็นประเทศที่ค่อยพัฒนาทางด้านเศรษฐกิจ จนกระทั่งภายหลังการปฏิวัติของจอมพลสฤษดิ์ ธนะรัชต์ รัฐบาลภายใต้การนำของจอมพลสฤษดิ์ ได้วางแผนพัฒนาเศรษฐกิจของชาติ โดยการวางแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติขึ้น กำหนดระยะเวลาการพัฒนาเป็นช่วง ๆ ละประมาณ 5 - 6 ปี ดังนั้นประเทศไทยจึงได้เริ่มพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม ตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมฉบับที่ 1

(พ.ศ. 2504 - 2509) และแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม ฉบับที่ 2 (พ.ศ. 2510 - 2514) ระยะเวลาพัฒนาทั้ง 2 แผนใช้เวลาถึง 11 ปี จนภาวะเศรษฐกิจของประเทศอยู่ในระดับที่ขึ้น มีรายได้ประชาชาติเพิ่มขึ้น รายได้ต่อคนเพิ่มขึ้น กล่าวได้ว่ามีภาวะเศรษฐกิจใกล้เคียงกับประเทศที่อยู่ในระหว่างพัฒนา (Developing Countries) ทั้งหลาย เช่น มาเลเซีย ฟิลิปปินส์ และเกาหลีใต้ เป็นต้น และขณะนี้ประเทศไทยก็กำลังอยู่ในระหว่างพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม ตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมฉบับที่ 3

การพัฒนาประเทศในระยะเริ่มแรก เงินทุนที่ใช้ในการพัฒนาส่วนใหญ่หรือเกือบทั้งหมดรัฐบาลเป็นผู้จัดหา มา ในระยะเริ่มต้นการพัฒนามุ่งหนักไปทางโครงสร้างพื้นฐานทางเศรษฐกิจ (Infra-Structure) เพื่อให้สภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจเหมาะแก่การลงทุนของเอกชน

อย่างไรก็ตาม เมื่อการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมกระทำไปไ้ระยะหนึ่ง จนรายได้ และมาตรฐานการครองชีพของประชาชนอยู่ในระดับที่สูงขึ้น การที่จะยังถือว่าเป็นหน้าที่ของ รัฐบาลแต่เพียงฝ่ายเดียว ในการจัดหาทุนมาพัฒนาประเทศ ออกจะเป็นแนวความคิดที่ไม่ถูก คองนัก และยังเป็นผลให้อัตราการขยายตัวทางเศรษฐกิจ โดยเฉพาะอย่างยิ่งด้านอุตสาหกรรมอันเป็นจุดมุ่งหมายหลักของการพัฒนาประเทศ ไม่เจริญเติบโตไปเท่าที่ควร จึงเป็นการ สมควรที่ประชาชนในชาติควรมีส่วนรับผิดชอบในการพัฒนาประเทศ เพื่อให้อัตราการขยายตัว ของความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจอยู่ในระดับสูง

แต่มีข้อนาแปลกประหลาดก็คือ ประเทศไทยภายหลังพัฒนาตามแผนพัฒนาฉบับที่ 1 - 2 จนมีลักษณะ เศรษฐกิจแบบประเทศอยู่ระหว่างพัฒนา (Developing Countries) แล้ว ประชาชนในชาติยังไม่มีส่วนรับผิดชอบอย่างแท้จริงในการพัฒนาประเทศ ดังเช่นประเทศมาเล-เซีย ฟิลิปปินส์ เกาหลีใต้ และไต้หวันทั้งหลาย กล่าวคือยังไม่มีตลาดทุนที่มีประสิทธิภาพใน การระดมทุนดังเช่นประเทศอื่น ๆ ที่กล่าวมานั้นเอง¹

ดังนั้น วัตถุประสงค์ของวิทยานิพนธ์นี้เพื่อจะศึกษาว่าเพราะเหตุใด ตลาดทุนในประ-เทศไทยจึงไม่เจริญเท่าที่ควร เมื่อเปรียบเทียบกับประเทศที่มีสภาวะแวดล้อมทางเศรษฐกิจ คล้ายกัน มีปัจจัยอะไรบ้างที่เป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาหรือเจริญเติบโตของตลาดทุนในประเศ-ไทย เมื่อศึกษาถึงปัจจัยอันเป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาตลาดทุนแล้ว ได้มีการศึกษาถึงแนวทาง ในการแก้ไขอุปสรรคเหล่านั้นด้วย

แนวการเขียนวิทยานิพนธ์แบ่งออกเป็น 5 บทด้วยกัน

ในบทที่ 1 เป็นการกล่าวถึงลักษณะทั่วไปของประเทศที่มีลัทธิเศรษฐกิจแบบทุนนิยม วัตถุประสงค์การศึกษา ขอบเขตการศึกษาว่าศึกษาในช่วงเวลาใด ตลอดจนความหมายของ คำศัพท์ที่ใช้ในวิทยานิพนธ์ และจบลงด้วยการกล่าวถึงข้อมูลต่าง ๆ และการรวบรวม

¹ รายละเอียดเกี่ยวกับตลาดทุน โดยเฉพาะปริมาณซื้อขายหุ้นในตลาดหุ้นของ มาเลเซีย ฟิลิปปินส์ เกาหลีใต้ คุ้ได้จากบทที่ 4 ในหัวข้อปริมาณหลักทรัพย์ในตลาดทุน

บทที่ 2 เป็นการอธิบายถึง หมายของตลาดทุนและองค์ประกอบที่สำคัญของตลาดทุน ความสัมพันธ์ของตลาดทุนกับตลาดเงิน ตลอดจนความจำเป็นและประโยชน์ของการมีตลาดทุนในประเทศไทย และในตอนสุดท้ายกล่าวถึงหลักทรัพย์ที่ควรจะมีอยู่ในตลาดทุน

จะเห็นว่า 2 บทแรกเป็นการกล่าวทั่ว ๆ ไปเกี่ยวกับเรื่องตลาดทุน ส่วนตลาดทุนของไทยได้มีการกล่าวถึงตั้งแต่บทที่ 3 จนถึงบทที่ 5

บทที่ 3 เป็นการอธิบายถึงความเป็นมาของตลาดทุนในประเทศไทย ตั้งแต่อดีตจนถึงปี พ.ศ. 2514 โดยการพรรณาดังสถาบันการเงินในตลาดทุนแต่ละแห่ง และกิจกรรมที่ได้กระทำตั้งแต่ปี พ.ศ. 2504 - 2514 และชนิดของหลักทรัพย์ที่ได้มีการซื้อขายกันในตลาดทุนของไทย รวมถึงบทบาทของรัฐบาลในการพยายามพัฒนาตลาดทุน

ส่วนในบทที่ 4 เป็นการวิเคราะห์ให้เห็นถึงปัจจัยทางด้านการเมือง เศรษฐกิจ และสังคมที่เป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาและเจริญเติบโตของตลาดทุน ซึ่งปัจจัยที่เป็นอุปสรรคเหล่านี้มีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน ความเป็นอุปสรรคจึงเชื่อมโยงต่อเนื่องกัน

ในตอนสุดท้ายว่าด้วยข้อเสนอแนะในการแก้ไขอุปสรรคทั้งด้านการเมือง เศรษฐกิจ และสังคม ตลอดจนวิธีการอื่นอันจะส่งเสริมให้มีการพัฒนาตลาดทุนให้เจริญก้าวหน้า

ขอบเขตการศึกษา การศึกษาจะเริ่มตั้งแต่แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 1 ซึ่งเริ่มปี พ.ศ. 2504 - 2509 จนถึงแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 2 ซึ่งต่อไปปี พ.ศ. 2510 - 2514 ฉะนั้นการศึกษาจึงครอบคลุมอยู่ในช่วงแผนพัฒนาฉบับที่ 1 - 2 รวมเป็นเวลา 11 ปี

ข้อมูลที่เก็บมีอยู่ 2 ประเภทคือ ข้อมูลที่เป็นตัวเลข (Quantitative data) ซึ่งจะเก็บตั้งแต่ปี 2504 - 2514 เท่านั้น ข้อมูลอีกประเภทหนึ่งคือข้อมูลที่มีข้อความ (Qualitative data) การเก็บรวบรวมข้อมูลประเภทนี้มีทั้งข้อมูลก่อนปี 2504 และหลังปี 2514 บางในเมื่อพิจารณาเห็นว่าข้อมูลนั้นมีความสำคัญ เช่นประกาศคณะปฏิวัติ เป็นต้น

การศึกษาเกี่ยวกับสถาบันการเงินในตลาดทุน แนนอนสำนักงานใหญ่ของสถาบันการเงินทั้งหมดตั้งอยู่ในกรุงเทพฯ การศึกษามุ่งกล่าวถึงแต่ศูนย์กลางการเงินของประเทศ ซึ่งตั้งอยู่ในกรุงเทพฯ เท่านั้น มีโครงการศึกษาถึงการเงินของแต่ละท้องถิ่นทั่วประเทศ แต่การศึกษาเฉพาะศูนย์กลางการเงินก็น่าจะเป็นการเพียงพอ เพราะศูนย์กลางนี้รวบรวมเงินจากทั่วประเทศ

เนื่องด้วยเป็นการศึกษาเกี่ยวกับตลาดทุน และเครื่องมือการระดมทุนในตลาดทุนก็คือหลักทรัพย์ ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ การออกหลักทรัพย์จะกระทำได้ก็แค่บริษัทเท่านั้น การกล่าวถึงคำว่า "ธุรกิจ" ในวิทยานิพนธ์นี้จึงมีความหมายเป็น "บริษัทจำกัด" ตามบทบัญญัติในประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

สถาบันการเงินในประเทศไทย ส่วนใหญ่หรือเกือบทั้งหมดกระทำกิจกรรมในตลาดเงินแทบจะไม่มีกิจกรรมเกี่ยวกับตลาดทุนเลย จะมีบ้างก็เล็กน้อยในระยะ 5 - 6 ปีหลังการจัดเก็บตัวเลขจึงเก็บมาทั้งหมด ทั้งของตลาดทุนและตลาดเงิน และยังเป็นการเปรียบเทียบให้เห็นว่าตลาดทุนในประเทศไทยยังอยู่ในระยะเริ่มแรกจริง ๆ

คำว่า "ตลาดทุน" หมายถึงแหล่งเงินทุนระยะยาว² ซึ่งในความหมายที่แคบเข้ามาอีกหน่อยก็คือตลาดหลักทรัพย์ (Securities market) และในความหมายแคบสุดเข้ามาก็คือตลาดหุ้น (Stock Exchange) นั่นเอง เพราะตลาดหุ้นก็คือหัวใจของตลาดทุน ควบเป็นศูนย์กลางการระดมทุนของตลาดทุน ดังนั้นการกล่าวถึงตลาดหุ้น ตลาดหลักทรัพย์ หรือตลาดทุน จึงมีความหมายเหมือนกันหรือใกล้เคียงกัน

หลักทรัพย์หมายถึง หุ้นของบริษัท ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ หุ้นที่มีลักษณะเป็นทุน ได้แก่หุ้นสามัญและหุ้นบุริมสิทธิ และหุ้นอีกประเภทหนึ่งที่มีลักษณะเป็นหนี้ อันได้แก่หุ้นกู้และพันธบัตรหุ้นกู้ (Bonds) ซึ่งพันธบัตรหุ้นกู้ในปัจจุบันธุรกิจยังออกไม่ได้ เพราะไม่มีกฎหมายบัญญัติไว้ให้ออกได้

² รายละเอียดมากกว่านี้ดูได้ในบทที่ 2 หัวข้อ ความหมายของทุนและตลาดทุน

ส่วนสถาบันการเงินในตลาดทุน หมายถึงธุรกิจที่เป็นบริษัทหรือสถาบันที่จัดตั้งขึ้นโดยกฎหมายเฉพาะ โดยทำหน้าที่ในฐานะเป็นตัวกลาง (Intermediaries) ระดมทุนจากประชาชนหรือแหล่งอื่นและกระจายเงินทุนนั้นไปยัง ธุรกิจอุตสาหกรรม เกษตรกรรม พาณิชยกรรมและรัฐบาล ที่ต้องการเงินทุนไปลงทุน สถาบันการเงินเหล่านี้ได้แก่ ธนาคารพาณิชย์ ธนาคารออมสิน ธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์การเกษตร บริษัทเงินทุนอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย สำนักงานธุรกิจอุตสาหกรรมขนาดย่อม บริษัทประกันชีวิต บริษัทประกันภัย บริษัทธุรกิจการเงินและค้าหลักทรัพย์ และกองทุนเลี้ยงชีพพนักงานลูกจ้าง

II. แหล่งข้อมูลและวิธีรวบรวม

เนื่องจากตลาดทุนของไทยยังอยู่ในระยะเริ่มพัฒนา และถึงแม้จะมีการเริ่มอย่างจริงจังก็ตามโดยเฉพาะอย่างยิ่งการส่งเสริมจากรัฐบาลนั้นก็ตามตลาดทุนก็ยังไม่คึกคักเท่าที่ควร สถาบันการเงินที่เป็นธุรกิจการเงินและค้าหลักทรัพย์ ซึ่งจัดตั้งขึ้นมาเพื่อเป็นสถาบันการเงินในตลาดทุนก็ยังไม่มียุทธศาสตร์ของตลาดทุนมากเท่าที่ควรจะเป็น ธุรกิจส่วนใหญ่ก็ยังคงทำกิจกรรมทางคานตลาคเงินอยู่ กล่าวคือให้กู้ยืมระยะสั้น ช้อลคเช็ค และค้าประกันเป็นต้น นอกจากนี้สถาบันการเงินส่วนใหญ่ก็มิได้มีการเก็บรวบรวมตัวเลขคานตลาคทุนไว้ เช่น ปริมาณหุ้นสามัญ หุ้นบุริมสิทธิ หรือหุ้นกู้ ที่ธุรกิจแต่ละแห่ง นำออกขายในแต่ละปี ที่เก็บมาได้นั้นเป็นการเก็บจากแหล่งต่าง ๆ มารวมกัน จึงรับประกันไม่ได้ว่าเป็นการถูกต้องแน่นอนหากแต่เป็นตัวเลขใกล้เคียงกับความจริงเท่านั้น ส่วนทางคานตัวของสถาบันการเงินเอง แต่ละแห่งก็ถือเป็นความลับเปิดเผยไม่ได้ ดังนั้นข้อมูลที่เป็นตัวส่วนใหญ่จึงได้มาจากฝ่ายวิชาการของธนาคารแห่งประเทศไทย ตัวเลขอื่น ๆ ก็ได้จากรายงานประจำปีของแต่ละสถาบันการเงินบ้าง จากบทความต่าง ๆ ที่เขียนในวารสารฉบับต่าง ๆ บ้าง ซึ่งอาจกล่าวสรุปได้ดังนี้

ธนาคารพาณิชย์ ข้อมูลทั้งหมดได้จากรายงานเศรษฐกิจรายเดือนของธนาคารแห่งประเทศไทย ฉบับต่าง ๆ กันเก็บรวบรวมเข้ากัน

ธนาคารออมสิน ข้อมูลทั้งหมดได้จากกองสถิติของธนาคารออมสินโดยตรง

ธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์การเกษตร ตัวเลขที่ได้ ๆ มาจากรายงานประจำปีซึ่งธนาคารจัดพิมพ์เองประกอบด้วยรายงานเศรษฐกิจรายเดือน ของธนาคารแห่งประเทศไทยฉบับต่าง ๆ

บริษัท เงินทุนอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย ตัวเลขทั้งหมดได้มาจากรายงานเศรษฐกิจรายเดือนของธนาคารแห่งประเทศไทย ประกอบด้วยรายงานประจำปีทั้งทางบริษัทจัดพิมพ์เผยแพร่

สำนักงานสถิติอุตสาหกรรมขนาดย่อม ข้อมูลได้จากฝ่ายวิชาการธนาคารแห่งประเทศไทย และบางส่วนได้จากรายงานประจำปีทั้งทางสำนักงานจัดพิมพ์ขึ้น

บริษัทประกันชีวิตและประกันวินาศภัย ตัวเลขเก็บรวบรวมจากรายงานกิจการประกันภัยในประเทศไทย กองประกันภัย สำนักงานปลัดกระทรวง กระทรวงเศรษฐกิจฉบับต่าง ๆ โดยรายงานเหล่านี้ขอยืมจากฝ่ายวิชาการของธนาคารแห่งประเทศไทย เพราะที่กองประกันภัยเองไม่มีไว้เลย

บริษัทธุรกิจการเงินและค้าหลักทรัพย์ ตัวเลขที่ได้มาได้จากรายงานโครงสร้างสถาบันการเงินในประเทศไทย ของธนาคารแห่งประเทศไทย ซึ่งมีตัวเลขอยู่จำนวนไม่น้อยเป็นตัวเลขที่ประมาณขึ้นมาเพราะไม่มีตัวเลขที่แน่นอน

สถาบันสุดท้ายคือ กองทุนเลี้ยงชีพพนักงานลูกจ้าง จนกระทั่งบัดนี้ก็ยังไม่มีผู้ใดเก็บรวบรวมไว้ว่ามีอยู่เท่าใด ตัวเลขที่ได้มาและนับว่าสมบูรณ์ที่สุดเท่าที่มีอยู่ได้จากรายงานเรื่อง Finance and Development in Thailand ของศาสตราจารย์ Alek A. Rozental.

ส่วนข้อมูลที่เป็นตัวเลขอื่น ๆ ส่วนใหญ่ได้มาจากวารสารต่าง ๆ ที่สำคัญ ๆ ได้แก่ วารสารนักบัญชี ของสมาคมนักบัญชีแห่งประเทศไทย วารสารเศรษฐศาสตร์ ของสมาคมเศรษฐศาสตร์แห่งประเทศไทย วารสารพาณิชยศาสตร์และการบัญชี ของสมาคมนิสิตเก่าคณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เศรษฐศาสตร์ปริทัศน์ ของคณะเศรษฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย วารสารธนาคาร ของสมาคมธนาคารไทย และจุดสารตลาดเงินและตลาดทุนของคณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ เป็นต้น

ทางด้านข้อมูลอื่นที่มีตัวเลข ตลอดจนข้อเท็จจริงและข้อคิดเห็นต่าง ๆ ที่สำคัญ ๆ
ก็ได้อาจารายงานเรื่อง A Capital Market in Thailand ของศาสตราจารย์

Sidney M. Robbins และรายงานเรื่อง Finance and Development in Thailand
ของศาสตราจารย์ Alek A. Rozental นอกจากนั้นก็เป็นวารสารต่าง ๆ ตามที่กล่าวไว้
ในตอนแรก และรวมถึงตำราภาษาอังกฤษที่เกี่ยวกับเรื่องตลาดทุนและการลงทุน

นอกจากนี้ ผู้เขียนยังได้สัมภาษณ์และแลกเปลี่ยนความคิดเห็นต่าง ๆ กับเจ้าหน้าที่ชั้น
สูงของธุรกิจการเงินและค้าหลักทรัพย์ที่สำคัญ ๆ

อย่างไรก็ดี การรวบรวมข้อเท็จจริง ตัวเลขและข้อคิดเห็นอื่น ๆ ตลอดจนข้อคิดเห็น
ของผู้เขียนเอง ยังมีได้เป็นไปอย่างสมบูรณ์แท้จริง เพราะเรื่องตลาดทุนเป็นเรื่องกว้างขวาง
มาก การจะศึกษาอย่างแท้จริงและถูกต้อง จะต้องอาศัยตัวเลขข้อมูลที่ถูกต้องสมบูรณ์และศึกษา
ในรายละเอียดของแต่ละหัวข้อ จึงจะเป็นการศึกษาอย่างสมบูรณ์

III. ภูมิหลังเกี่ยวกับตลาดทุน

นับแต่ได้มีการจัดตั้งสถาบันการเงินแห่งแรกขึ้นในประเทศไทย คือ ธนาคารฮ่องกง
และเซี่ยงไฮ้ ในปี พ.ศ. 2431 และต่อจากนั้นก็มึธนาคารพาณิชย์ของคนไทยจัดตั้งเพิ่มขึ้น
เป็นลำดับ ในตอนแรกธนาคารพาณิชย์ที่จัดตั้งขึ้นส่วนมากทำหน้าที่อำนวยความสะดวกด้านการ
ค้าระหว่างประเทศ กล่าวคือ ชำระเงินระหว่างประเทศเกี่ยวกับการค้าระหว่างประเทศ
ในระยะหลังต่อมาได้มีการขยายบริการเพิ่มขึ้นโดยส่งเสริมให้ประชาชนมาฝากเงิน และให้กู้เงิน
ระยะสั้นแก่ธุรกิจอุตสาหกรรม

เนื่องจากธนาคารพาณิชย์เป็นธุรกิจที่มีกำไรอยู่ในระดับสูงมาก และมีความเสี่ยงภัย
อยู่ในระดับต่ำมาก หรือแทบจะกล่าวได้ว่าไม่มีความเสี่ยงภัยเลย และยังเป็นธุรกิจที่รัฐบาล
พยายามปกป้องคุ้มครองโดยมีนักการเมือง และข้าราชการชั้นสูงไปมีส่วนได้ส่วนเสียอยู่ด้วย
จึงทำให้มีการจัดตั้งธนาคารพาณิชย์เพิ่มขึ้นมากมาย จนกระทั่งรัฐบาลห้ามจัดตั้งธนาคาร-
พาณิชย์เพิ่มขึ้นมาแข่งขันกัน และในปัจจุบันธนาคารพาณิชย์ก็ยังมีลักษณะผูกขาดอยู่ ในระยะ
หลังแม้จะยังมีการจัดตั้งสถาบันการเงินอื่นเพิ่มขึ้น แต่ก็เป็นการหลีกเลี่ยงกฎหมายพระราช-
บัญญัติธนาคารพาณิชย์ พ.ศ. 2505 หากในการดำเนินงานส่วนใหญ่ก็คือ กู้ยืมหรือรับฝากเงิน

จากประชาชน และให้กู้ยืมระยะสั้นแก่ธุรกิจและบุคคล ทั้งนี้เพราะการให้กู้ยืมระยะสั้นนี้ส่วนใหญ่มีหลักประกันมั่นคง ระยะเวลาสั้นและมีกำไรสูง เพราะต้นทุนของเงินและรายได้ (Cost of money and price of money) ต่างกันประมาณ 1 เท่าตัว หรือกล่าวได้ว่ารายได้จากการดำเนินงานเท่ากับ 100%

ดังนั้น สถาบันการเงินจึงสนใจแต่การดำเนินงานในตลาดเงิน เพราะกำไรดีอยู่แล้ว และยังปลอดภัยกว่าการดำเนินงานในตลาดทุน ซึ่งแน่นอนมีความเสี่ยงภัยสูงกว่า และระยะเวลายาวนานกว่า ตลาดทุนจึงยากที่จะเจริญก้าวหน้าไปอย่างรวดเร็ว

ทางด้านธุรกิจส่วนใหญ่ก็ยังมีขนาดเล็ก เงินทุนจากเจ้าของก็เพียงพอแก่การดำเนินงานและกำไรก็ยังคงอยู่ในอัตราสูง เพียงพอแก่การขยายงานแต่ละปี กรณีมีเงินขาดมือบ้างก็กู้ยืมจากธนาคารพาณิชย์ จึงไม่มีความจำเป็นจะต้องระดมทุนจากสาธารณชน เพราะยังไม่ต้องการให้บุคคลภายนอกมีส่วนได้เสียในกิจการของตน หลักทรัพย์หรือหุ้นในตลาดจึงไม่มี

ฝ่ายประชาชนก็ยังไม่มีความรู้เกี่ยวกับตลาดทุน เงินออมส่วนใหญ่ ถ้าทำธุรกิจเองไม่ไค้ก็จะนำไปฝากไว้ในธนาคารพาณิชย์ หรือธนาคารออมสิน ซึ่งถือว่าปลอดภัยที่สุด เพื่อให้มีรายได้เป็นดอกเบี๋ย ตลาดทุนเท่าที่ผ่านมามีกิจกรรมอยู่ในขอบเขตจำกัด